

Hồi 66

Tứ Đại Cao Thủ Tìm Cừ

Cửu Thiên Hiệp không kịp thét dừng tay, lại không nghĩ ra lời lẽ nào can thiệp. Vì thế chàng bước lần lên đến bên mình Cái thế ma quân Bích Nam Hùng quan sát. Nhìn thấy lão thở hồng hộc như trâu, hai giòng máu đỏ chảy dài hai bên khóe miệng nhăn nheo, đôi mắt mở to trắng bệch thất thần, vành môi nhợt nhạt như tàu lá úa, tay chân khẽ run lên bần bật, dáng điệu trông rất thảm thương.

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng đôi mắt mờ những lệ, nàng quỳ trước mặt cha già, đưa đôi bàn tay ngọc áp vào vầng trán nhăn nheo, cố vận nguồn nội lực chân người chuyển tiếp vào cơ thể cha già, khiến cho gương mặt hường thắm của nàng tái xanh, một cách khá thương.

Cửu Thiên Hiệp bước đứng sau lưng nàng, vội đưa hai ngón tay điểm nhẹ vào Trung đình đại huyệt của Cái thế ma quân, đồng thời lên tiếng bảo nhỏ:

- Bích cô nương ! Người nên nghỉ ngơi giây phút, để ta giúp lão tiền bối trị thương !

Vừa nói dứt, Cửu Thiên Hiệp lắng nghe các bộ mạch nhịp, lại đoán biết ngũ tạng lục phủ chưa rời ngôi vị, nhưng chân lực đã mất khá nhiều, lại tản mát cả người khí, lực mạnh phù lên cao chứng tỏ vết thương khá nặng.

Chàng lại dùng lời an ủi Bích Lệ Hồng nói:

- Bích lão tiền bối nội thương của tiền bối tuy khá nặng nhưng ngũ tạng lục phủ còn nguyên vẹn, hiện giờ chỉ cần nghỉ ngơi tịnh dưỡng để phục hồi chân khí. Bích cô nương chớ quá ưu sầu mà làm cho Bích lão tiền bối chẳng an tâm !

Cái thế ma quân Bích Nam Hùng nhờ sự tiếp vận chân lực của Cửu Thiên Hiệp nên đỡ được phần nào, lão cố gượng mấp máy vành môi thốt ra những câu đứt quãng:

- Không ... không nên ... chỉ vô ích mà thôi ! Người ... nếu người là ... người nghĩa khí ... thì ta nhờ người ... thay ta ... thay Bích Nam Hùng này ... mà ... chiếu cố đến Lệ Hồng ... con gái của ta !

Thật là đúng với lời tục có nói: “Người sắp chết nói ra tiếng lành, chim sắp chết cất tiếng kêu ai oán !”

Cái thế ma quân Bích Nam Hùng tuy chưa chết, nhưng tuổi tác khá cao, trời chiều xế bóng, nói ra những lời đau đớn, như thế khiến người người đều cảm động.

Thế mới biết “Từ xưa đến nay danh tướng của Mỹ nhân không thể sống với trần ai đến bạc đầu” vì như Bích Nam Hùng cuộc đời ngang dọc tung hoành, đến lúc tuổi già như anh hùng xế bóng, như kẻ giang hồ bị rơi đài, bơ vơ thất vọng chỉ có một cô gái cũng không bảo bọc được.

Lẽ cố nhiên Bích Lệ Hồng lệ trào như suối đổ, luôn cả Đằng Hồng Tiêu cũng tuân vại ngấn lệ cảm tình.

Lúc bấy giờ ... một bên lũ bốn anh em họ Hích vây đánh Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc từng bừng như sấm nổ sét rền bốn ngọn quái kiếm kỳ cổ thiên thu, xuất chiêu vô cùng quái dị, nhưng Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc triển khai thanh trường kiếm như muôn đạo cầu vòng đủ màu biến tảo đầy thanh trường kiếm như muôn đạo quỷ nhập lợi hại muôn vàn.

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng toan nhúng tay vào, nhưng nàng lại nghĩ Nhan Như Ngọc đối với chính mình là tình địch không thể nào kết tay chống địch.

Nhân có đó, nàng đành gạt lệ hướng vào Cửu Thiên Hiệp chớp mắt bằng giọng nói ai oán van lơn:

- Người có thể nào thay ta giết bốn gã man tiểu tử ấy chẳng ?

Cửu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi lại:

- Cô nương có ý muốn ta xuất thủ giết bốn tên ấy sao ?

Bích Lệ Hồng nức nở tiếp lời:

- Nếu chúng ta đi trễ một bước, có lẽ giờ này phụ thân ta đã ...

Nói đến đây nàng vụt ôm mặt khóc rống lên ...

Cửu Thiên Hiệp sớm biết nàng muốn nói gì rồi, nhưng cái ân tặng công lực của Cương chỉ truy hồn Hích Bá Vong sánh bằng tác tại hồi sinh vả lại trước khi nhắm mắt lìa đời Hích Bá Vong còn giao cho mình “Hổ phách ma đầu lệnh” còn nằm sờ sờ trong bọc ... có thể nào trong nhút thời lại biến thành kẻ bạc nghĩa hay sao ? Chàng lại suy nghĩ:

- Chính cá nhân ta không vì Hích Bá Vong mà báo thù, thì ta không nên vì cố gì mà ngăn trở sự báo thù rửa hận của con cháu người, và điều tối kỵ là phản lại linh hồn người đã chết mà cầm gươm xung chém lại con cháu Hích Bá Vong, theo lời Bích Lệ Hồng cầu khẩn để cho muôn đời nguyên rửa, dù sự giao du của chính mình đối với Hích Bá Vong không một người thứ hai nào biết, nhưng còn sự thống trách của lương tâm ... tức là một hình phạt đời đời bất diệt ... !

Vì nghĩ như thế Cửu Thiên Hiệp đứng ngây người như pho tượng gỗ ...

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng thấy chàng du dự chưa quyết, gương mặt càng tỏ ra thiếu não hơn, bằng giọng nói chua chát nàng hỏi:

- Người chẳng bằng lòng theo sự yêu cầu của ta ư ... ?

Cửu Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ, bằng giọng uất nghẹn đáp lại:

- Không phải vậy đâu ! Ta ... ta chỉ nghĩ rằng ... mỗi thù nên mở không nên buộc ... vả lại bọn chúng chưa chạm phải mấy lông của Bích lão tiền bối kia mà ...

Bích Lệ Hồng nổi giận xung thiên hét to:

- Thôi đi ! Đừng lăm lờ vô ích !

Vừa nói dứt lời, nàng đứng phắt dậy, rút phắt thanh trường kiếm hướng vào Nhan Như Ngọc nói to:

- Đa tạ ân người ! Xin thơ thơ hãy nhường bọn chúng lại cho ta, Bích Lệ Hồng này quyết vì cha mà báo thù không muốn nhọc lòng đến kẻ khác !

Cửu Thiên Hiệp bị nàng cưỡng bách, lại không thể phát tác nên đành nghiêng răng dần cơn giận, trầm giọng nói tiếp:

- Bích cô nương, người lại nghĩ lầm về ta quá rồi !

Bích Lệ Hồng quay người lại, hỏi:

- Nghĩ lầm ?

Cửu Thiên Hiệp chợt nảy ra một ý kiến, bèn đổi giận làm vui nói to:

- Được lắm ! Ta sẽ giúp một tay !

Vừa nói dứt, tay hữu chàng lay động nhục chưởng nhẩy vọt vào tràng lại hướng vào Nhan Như Ngọc gọi to:

- Nhan cô nương hãy nghỉ giây phút, nhường bọn chúng cho ta sửa trị !

Thân mình chàng như cánh hạc già trước gió đảo nhẹ đôi tay hạ xuống tràng. Chàng không sử dụng trúc kiếm chỉ dùng hai bàn tay thịt đẩy ra chưởng phong, phần theo hai đạo kiếm quang đẩy mạnh vào bốn tên thanh niên cao thủ thế nặng như sơn băng địa liệt bức lui một lượt bốn người thanh niên cao thủ luôn cả Nhan Như Ngọc ...

Riêng Nhan Như Ngọc bị luồng chưởng quỷ chưởng bức lui thuận đà nàng nương mình nhẩy ra xa mười trượng, hoành kiếm ngang lưng thủ thế chờ.

Chớp mắt Cửu Thiên Hiệp đã đứng giữa trung tâm đấu tràng, thân pháp linh hoạt như thần, đôi chân vừa chấm đất, hai tay đã đẩy ra một chiêu “Bá vương tảo địa” chọn đẩy lên đạo kinh phong quét nhanh vào hướng bốn tên thanh niên cao thủ, thế mạnh và nhanh hơn luồng chớp bão dậy đồng bằng.

Bốn tên thanh niên cao thủ tay cầm quái kiếm ngắn, không thể công tới Cừu Thiên Hiệp, nên chỉ vũ lộng vùn vụt vừa cản đám bụi cát mù trời, đồng thời thổi dần dần ra chống đỡ.

Cừu Thiên Hiệp chưa hề dùng qua chiêu số bức người thối lui, chàng chỉ sở trường về thủ pháp chế địch.

Không ngờ hôm nay chàng đổi cả chiến lược, vừa nhanh nhẹn đưa ra chiêu “Bá Vương tảo địa” đẩy lui được địch thủ lại cử song chưởng đưa ra chiêu “Duy ba trợ lang” kế tiếp, chiêu thức vừa buông đạo kinh phong cuộn đẩy lên muôn ngọn, bốc đầy cát chạy đá bay, tựa hồ như phá núi dời sông hướng vào bốn người thanh niên cao thủ xoắn tít tới.

Bốn chàng thanh niên cao thủ rống lên “bào hao” như hổ đói, vũ động cực nhanh bốn thanh quái kiếm đẩy gạt, đỡ và hộ thân cản muôn cát đã bay phủ vào đầu như cơn tuyết bão.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm mừng, hai tay vương song chưởng đẩy ra chiêu số thứ ba ...

Bốn thanh niên cao thủ thấy bị đẩy lui liên tiếp, chưa chi đã cách Miếu sơn thần hơn hai mươi trượng. Khiến tất cả nổi cơn uất hận, khí giận bốc lên ngợp não quan, nên cả bốn vừa đứng an vị trí vội phân ra bốn hướng Đông, Bắc, Nam, Tây lay động mạnh quái kiếm xáp vào vây kín Cừu Thiên Hiệp vào giữa.

Cừu Thiên Hiệp lại cử song chưởng đề ngang bụng cố hư trương thanh thế, đợi bốn người thanh niên cao thủ bức đến gần chừng năm bước, chàng mới buộc miệng, nói nhỏ:

- Mời bốn vị tạt qua đỉnh núi, tại hạ có chút việc muốn nói !

Bốn người vẫn giữ thế công, kiếm chiêu đề ngang mặt lại giương đôi mắt ngạc nhiên nhìn Cừu Thiên hiệp không chớp.

Cừu Thiên Hiệp lại lo sợ Bích Lệ Hồng khá nghi, bèn lên tiếng hối thúc:

- Hãy mau đi ... hãy đi ... đi !

Vừa nói dứt, chàng lại rùng mình vờ như tung ra song chưởng, cao giọng hét:

- Hãy coi chừng !

Bốn người thấy chàng sắp tung chưởng vội nhấc mình nhảy vọt lên cao hàng trượng, hướng vào đỉnh núi chạy như bay.

Cừu Thiên Hiệp mừng thầm, hét to:

- Các người chạy đi đâu ?

Vừa hét vừa rúng mình nhảy vọt theo bóng bốn người thanh niên ... chớp mắt đã vượt lên đến đỉnh núi.

Chàng thanh niên tay cầm “Tang môn kiếm”, vội hạ người xuống đất, chìa mũi quai kiếm về phía trước, quắc mắt nhìn Cửu Thiên Hiệp hỏi to:

- Người có lời gì muốn nói ?

Cửu Thiên Hiệp hạ ngay xuống một tảng đá đối diện, xốc áo vòng tay hướng vào bốn người thanh niên cao thủ, trang trọng nói:

- Tại hạ là Cửu Thiên Hiệp đã cùng với Hích lão tiền bối có chút duyên hươu hỏa. Hích lão tiền bối và Cái thế ma quân Bích Nam Hùng lại có món nợ oán cừu, mỗi người đều có chí hướng và lập trường riêng biệt, nên lúc giao tranh trường đoản, ai cũng muốn chiếm phần hơn ... Vả lại một khi người đã chết không bao giờ sống lại, muôn việc oán ân kể như chấm dứt hơn thế nữa là ... Cái thế ma quân đã đến giờ sắp chết, bốn vị đã chiếm phần hơn.. thì cũng nên vì tại hạ dừng tay ... và mau rời khỏi nơi đây cho sớm !

Gã thanh niên tay cầm “Ngô câu kiếm” chìa vào mặt Cửu Thiên Hiệp phá lên cười lạnh lạnh nói:

- Hừ ! Vậy ra người là kẻ trêu tường tiểu bối, thực là giọng nói nửa cầm nửa thú hệt loài Dơi !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua xám mặt, tay chân suýt run bắn lên vì chàng chưa hề bị nhục mạ dù một lần, nhưng cố gượng nhẫn nại mỉm cười bảo:

- Người dám nặng lời nhục mạ ư ! Được lắm hôm nay là lần đầu ta cố nhẫn nại mà cũng là lần chót đối với ta !

Gã thanh niên cầm “Tang môn kiếm” nhoẻn miệng cười trầm giọng:

- Đây ... người liên hệ thế nào với Cái thế ma quân ?

Cửu Thiên Hiệp hơi ngần người, song chàng cố nghiêm sắc mặt đáp:

- Luận về sự liên hệ, thì ... ta và Cái thế ma quân giao du nhau, cũng như đối với Hích lão tiền bối chỉ là tình bạn vong niên.

Ngay lúc đó, một cơn gió lốc từ dưới triền núi thổi lên, kèm theo tiếng tà áo chạm vào nhau phàn phật.

Cửu Thiên Hiệp biết ngay Bích Lệ Hồng, Nhan Như Ngọc và Đằng Hồng Tiêu đuổi theo sắp đến, chàng lại sợ kế hoạch mình bị các cô gái khám phá, gương mặt vụt sa sầm lại, biến ra vẻ lạnh lùng âm độc, bằng giọng nói trầm gắt to:

- Ta bảo thật các người rõ, theo tài bộ và công lực bốn người, một trong bốn người chúng ta các người cũng không hạ nổi ... ta đã nói hết lời, đi hay là đánh tùy ý các người chọn lấy !

Vừa nói dứt, chàng cử chưởng nhắm ngay một tảng đá trên ngàn cân, vận mười thành lực đẩy ra song chưởng, đồng thời quát to lên:

- Mời xem !

Một tiếng nổ vang lên:

- Âm !

Vang động và rung chuyển khắp núi rừng, phiến đá to ngàn cân biến thành hàng triệu hòn đá vụn như cát, bốc xoáy lên cao hàng mấy trượng, trắng dã như cơn mưa bão tuyết từ trên cao rơi xuống ào ào không dứt.

Bốn anh em họ Hích thất kinh, vội đưa cao quái kiếm múa vun vút, gạt trận đá vụn rơi xuống đầu, như cơn mưa to gió lớn.

Gã thanh niên cầm Tang môn kiếm múa loang loáng hộ thân, đồng thời nghiêng răng quát to như sấm nổ:

- Họ Cừu người quả lợi hại, chúng ta sau này sẽ gặp mặt nhau !

Vừa nói dứt, hắn quay sang ba chàng thanh niên kia cao giọng nói:

- Hãy rời khỏi đây mau !

Bốn người đồng ý nhún mình vọt về phía trước, nháy mắt đã biến mình trong vầng sương vụ mờ bao phủ ngọn đỉnh sơn, Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng từ trên cao hạ nhanh xuống trước mặt Cừu Thiên Hiệp, nàng cau mày nặng giọng hỏi:

- Người đã nhường lối cho bọn chúng thoát rồi sao ?

Cừu Thiên Hiệp khẽ gạt đầu.

Bích Lệ Hồng cướp lời:

- Oan gia nên mở không nên buộc phải vậy chăng ? Ta biết rõ người hơn ai hết. Theo lời phụ thân ta hằng nói. Người ! Người vì mối thù cha mẹ, tại sao chẳng đi đến tận chân trời góc biển cố tìm ra kẻ cừu thù, để truy tầm thân thế ? Người quá ích kỷ ... quá hẹp hòi !

Cừu Thiên Hiệp ngẩn ngơ như kẻ mất hồn, lòng chàng bỗng dâng lên một niềm đau thương chua chát, nổi thống khổ khó giải bày cùng ai !

Một lúc lâu chàng ngược mặt lên nhìn Bích Lệ Hồng dịu giọng nói:

- Bích cô nương, theo thiên ý của tại hạ, hiện giờ ta nên tìm chỗ để Bích lão tiên bồi nghỉ ngơi và chữa trị vết thương trước ! Còn việc đối phó với bọn chúng ! ... Thì sau này làm gì chẳng gặp gỡ nhau nếu ta còn phiêu bạt giang hồ !

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng chỉ mong động thủ, nên đưa mắt ngó mông lung hầu tìm hướng kẻ địch.

Đằng Hồng Tiêu mỉm cười bước đến trước mặt nàng vui vẻ bảo:

- Bích cô nương, bọn chúng đã cao bay xa chạy, cô nương có uất hận, oán trách chỉ thêm vô ích ! Cừu Thiên Hiệp nói đúng đấy, hiện giờ ta nên đưa Bích lão tiên bồi đến chỗ an toàn nghỉ ngơi là hay hơn cả !

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đứng một bên mỉm cười bí mật, chẳng nói vào nửa lời.

Cừu Thiên Hiệp cố gắng dàn xếp câu chuyện nên dịu dàng nói:

- Theo ý của tại hạ, nhân lúc trời chưa sáng nên đưa Bích lão tiên bồi đến Bài bang an nghỉ mà Đằng lão bang chủ với Bích lão tiên bồi ắt có tình cố cựu, lại là đồng đạo võ lâm ! Bích cô nương không nên khách sáo !

Đằng Hồng Tiêu lại vui vẻ chen lời:

- Phải đấy ! Từ đây đến Thần Châu chẳng bao xa, Bích cô nương nên đưa lệnh tôn đến đấy an nghỉ là hay hơn cả.

Bích Lệ Hồng trong lúc nhất thời chưa quyết định được điều gì, chỉ ôm mặt khóc òa.

Cừu Thiên hiệp không rõ vì vô tình hay cố ý mà quay nhìn Nhan Như Ngọc hỏi:

- Nhan cô nương, có thể nào cùng đi với chúng tôi đến Bài bang hay chẳng ?

Đằng Hồng Tiêu đối với Bích Lệ Hồng và Nhan Như Ngọc tuy đồng mạch sanh lại vừa quen biết nên nàng không thể làm ngơ đối với cả hai, bèn nhoẽn miệng cười tiếp lời:

- Hay nhất là chúng ta nên đến Thần Châu nghỉ ngơi, cũng là dịp để chúng ta hiểu nhau hơn !

Nhan Như Ngọc và Bích Lệ Hồng đồng ý đứng lên, hai người nói vài lời xã giao với Đằng Hồng Tiêu, sau cùng Nhan Như Ngọc vui vẻ nói to:

- Đến Thần Châu, ta có ý từ lâu, hôm nay tiện dịp được vào bái yết lão bang chủ thật là vạn hạnh ... Thôi chúng ta cùng đi !

Vừa nói dứt, nàng buông mình chạy xuống trước tiên, kế đấy Cừu Thiên Hiệp và Bích Lệ Hồng, Đằng Hồng Tiêu nối gót theo sau. Cả bốn người quay trở lại Miếu sơn thần.

Cừu Thiên Hiệp công Cái thế ma quân Bích Nam Hùng, nhằm hướng Phượng Hoàng thành trở thuật khinh công chạy tới như bay biến, ba cô gái đứng đỉnh chạy theo sau.

Ánh thái dương vừa ló dạng, cả năm người đã vào thành Phượng Hoàng. Cừu Thiên Hiệp thuê một chiếc xe lừa, đặt Cái thế ma quân Bích Nam Hùng vào nằm trong an nghỉ, lại thuê thêm bốn con tuấn mã cho Đằng Hồng Tiêu, Bích Lệ Hồng và Nhan Như Ngọc cỡi làm chân ủng hộ theo xe.

Qua ngày thứ hai, một cỗ xe lừa và bốn người kỵ mã đã đến địa phận Thần Châu.

Bài bang tổng đàn đã được thủ hạ phi báo, nên Âm Dương Ma kiếm Đằng Công Ngươn, Trường Hồng lão nhân hướng dẫn ba tên đường chủ và bang chúng ra nghênh tiếp cả năm vào đại sảnh, cuộc tiếp không kém phần long trọng.

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn là bạn cố tri của Cái thế ma quân Bích Nam Hùng, nên vừa lo tiếp khách vừa ra lệnh cho thủ hạ dọn một gian phòng kang trang cho Bích Nam Hùng nghỉ ngơi, lại khiến lương y bốc thuốc điều trị, thật là chu đáo.

Cừu Thiên Hiệp lại nóng lòng về vụ Miêu Cương nên nhanh miệng hỏi Trường Hồng lão nhân rằng:

- Kính lão sư ! Không rõ bức địa đồ, lão sư đã hoàn tất chưa ?

Trường Hồng lão nhân đưa tay mân mê chòm râu bạc, nhếch môi cười bí mật nói:

- Chẳng giấu chi Thiếu hiệp, bức họa đồ lão đã vẽ xong, nhưng mà chưa tiện giao cho Thiếu hiệp bây giờ được !

Cừu Thiên Hiệp xúc động mạnh, vội hỏi ngay:

- Tại sao thế lão sư phụ.

Trường Hồng lão nhân vuốt chòm râu bạc dịu giọng nói:

- Chỉ vì ... còn một câu chuyện đại sự chưa hoàn tất !

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi lại:

- Đại sự ! Chẳng hay đại sự là chuyện gì ?

Trường Hồng lão nhân trầm giọng nói:

- Hình như Cừu thiếu hiệp có vẻ không vừa lòng ...

Cừu Thiên Hiệp chưa đáp lời thì Nhan Như Ngọc phá lên cười lạnh lạnh, nhìn Cừu Thiên Hiệp bảo:

- Thiếu hiệp tuổi xanh đầy hứa hẹn, danh vang bốn biển, oai trấn giang hồ, thì còn điều gì đáng gọi thì chẳng vừa lòng đâu ?

Cửu Thiên Hiệp đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc nói:

- Hừ ! Không ai rõ điều tâm nguyện của ta, chẳng nhẽ Nhan cô nương có tài tiên tri vị bốc, hiểu được tâm nguyện của người khác !

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn đưa tay chặn lại bảo:

- Thiếu hiệp có gì thắc mắc ... xin thư thả kể lại xem sao ?

Cửu Thiên Hiệp bị cưỡng bách đến không còn lối thoát, nên chàng không dám giấu diếm được nữa đành đáp xuôi:

- Chẳng dám giấu quý vị, nguyên tại hạ có điều tâm nguyện là đến xứ Miêu Cương tìm một vị lão tiền bối ẩn cư, nhờ giảng rõ thân thế mơ hồ của tại hạ !

Trường Hồng lão nhơn nghe qua, ngược mặt nhìn trời cười lớn, bằng giọng nói uy nghiêm hiền dịu bảo:

- Ha ha ! Thật không ngoài sự suy tính của lão. Lão đoán Thiếu hiệp muốn đến Miêu Cương tìm ai ... ai kìa !

Cửu Thiên Hiệp giật nảy mình, ngạc nhiên đến cùng tột nói:

- Vị này ... ?

Trường Hồng lão nhơn mỉm cười đưa tay chặn lại nói:

- Thiếu hiệp khoan nói đã, lão phu đoán được phần nào đấy chứ ?

Cửu Thiên Hiệp nghe qua rúng động tinh thần buộc miệng kêu lên:

- A !

Trường Hồng lão nhơn điềm đạm từ từ hỏi tiếp:

- Có phải người muốn tìm một vị tiền bối ẩn cư lừng danh võ lâm ... vào thuở xưa không ?

Cửu Thiên Hiệp nghe qua vội hỏi lại:

- Lão sư đã rõ là ai chứ ... ?

Trường Hồng lão nhơn phá lên cười tiếp lời:

- Ta hỏi người. Ta đoán đúng hay sai ?

Cửu Thiên Hiệp gật đầu lia lịa nói mau:

- Đúng đấy lão sư phụ ạ !

Trường Hồng lão nhơn vụt thở dài tiếp lời:

- Người nhận lời nói của lão là đúng ư. Vậy thì việc đến Miêu Cương của người ... kể như hoàn tất !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua rúng động toàn thân vội nói nhanh:

- Lão sư bảo sao ? Chẳng nhẽ vị Cửu đại kiếm sĩ ấy đã hóa ra người thiên cổ hoặc giả không còn ẩn cư xứ Miêu Cương ?

Trường Hồng lão nhân lắc đầu nhẹ giọng:

- Hắn chưa được may mắn chết, và hắn rời khỏi xứ Miêu Cương từ lâu rồi !

Cửu Thiên Hiệp suýt rú lên vì mừng rỡ, vội hỏi tiếp:

- Vậy lão kiếm sĩ ấy hiện giờ luân lạc nơi đâu ?

Trường Hồng lão nhơn ngược mặt lên nhìn vào cõi mong lung thong thả đáp:

- Hắn ư ? Xa là góc biển chân trời, gần là trước mắt ...

Cửu Thiên Hiệp cả kinh, thối lui ra sau ba bước, giương đôi mắt hổ nhìn Trường Hồng lão nhân ngờ vực, sau cùng lên tiếng nói:

- Người ... người có phải là ...

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn quay mặt nhìn Cửu Thiên Hiệp ngắt lời:

- Lão phu xin hân hạnh giới thiệu lão sư phụ đây khi trước tức là “Kình thiên ngọc trụ” Cửu đại hiệp.

Thì ra Trường Hồng lão nhân lại là vị ẩn sĩ xứ Miêu Cương.

Cửu Thiên Hiệp nhìn từ đầu đến chân Trường Hồng lão nhân không nói lên lời ...

Trường Hồng lão nhân chớp nhanh đôi mày bạc như vệt bông âm trầm điềm đạm bảo:

- Cửu Thiên Hiệp ... từ lúc ngươi xuất đạo giang hồ, mang tiếng uy hiếp võ lâm các người, ta đã để ý đến thiếu hiệp. Trong lần xuống Hạ Lan sơn ta muốn thử tài với thiếu hiệp. Thiếu hiệp còn nhớ bức lụa hồng trong thanh kiếm dẻo hay không ?

Cửu Thiên Hiệp nghe qua càng thêm bối rối chẳng biết phải trả lời sao cho ổn, đành giương đôi mắt nhìn.

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn lão ung dung vuốt râu cười ha hả nói:

- Thiếu hiệp, việc này không phải do lão phu đề ra, mà thực tại do tập tục bồn bang về sự tương truyền Thần Châu này, tử võ luận hôn cũng do sự xếp đặt an bài của định mệnh ... tiểu hài nữ tuy ấu thơ xấu xí, nhưng không đến nỗi cực mịch ngu ...

Đằng Hồng Tiêu nghe đến đây thẹn đỏ mặt, chớp mắt nhìn Cửu Thiên Hiệp một lần sau cùng nằng chạy tất tả vào hậu sảnh.

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng vì phải lo phụng dưỡng cha già nên đã rời đại sảnh từ lâu.

Ba cô gái đã vắng hết hai người, chỉ còn Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc có mặt tại đường, nghe qua những lời của Âm dương ma kiếm, đôi mày liễu khẽ run mấy lượt, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên cười nói:

- Không ngờ việc này đã làm lão bang lo lắng, thực là câu chuyện song hỉ vĩ đại, hiếm có mối lương duyên trời định nào lại hộ đối môn đăng như vậy ... !

Nàng nói một hơi dài, tựa hồ như người đứng trong cuộc, phút chốc lại nhìn Cừu Thiên Hiệp cười trêu tức, không ngờ lời nói của nàng có một âm lực kỳ diệu.

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn nghe qua vuốt râu cười ngất, lão liếc mắt nhìn mọi người, đồng dạc bảo:

- Người lanh lẹ nói ra lời lưu loát, Nhan phó giáo chủ đoán đúng tâm sự của lão phu. Vậy tiện đây mời quý vị theo lão phu ... !

Vừa nói dứt, lão xô ghế đứng dậy, đi thẳng ra khỏi sảnh đường, và hướng dẫn mọi người cùng đi về hướng Đông viện ...

Tất cả mọi người không hiểu ý gì, nhưng không một ai hỏi lại, chỉ lặng lẽ bước theo sau.

Cừu Thiên Hiệp quá ức đưa mắt lườm Nhan Như Ngọc, tia mắt chiếu ra sự tức giận bồi hồi.

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, nhún gót sen chạy theo sát bên chàng vừa cất tiếng ngâm lên khúc ca khe khẽ:

“Chàng đến đây ... cứ ở lại đây

Dưỡng ngựa, dừng chân, tạm ít ngày

Ngại người tráng sĩ, quên non nước

E khách đàng xa, mất lộ trình ... ”

Cừu Thiên Hiệp nghe qua tức muốn bẻ ngực, song chẳng dám hé răng nói nửa lời.

Quang cảnh hiện ra trước mọi người, huệ đăng kết tụ muôn màu chói lọi cùng “Long Phụng song kỳ”

Thì ra Công Ngươn đã tổ chức buổi hôn lễ tự bao giờ, Cừu Thiên Hiệp trông thấy thất kinh, ghen ngào chẳng nói được nửa lời, đoạn chàng đưa nhìn Đằng Công Ngươn tiếp lời:

- Lão bối đối đãi với văn sinh thật vô cùng trọng hậu, còn việc hôn nhân là đại sự, mà văn bối chưa có tâm nguyện, nên chẳng dám vâng lời, nhưng ...

Trường Hồng lão nhân đã vội ngắt lời:

- Ta biết văn sinh muốn vào xứ Miêu Cương ... lão tiên đoán thiếu hiệp ra đi với mục đích là tìm hiểu qua thân thế mơ hồ, do đó lão mới nhờ Đẳng lão bang chủ mời thiếu hiệp đến Thần Châu ... hầu giảng rõ cho thiếu hiệp nghe ...

Ngần ngừ giây lâu lão nói tiếp:

- Lão đã rõ mọi việc, nguyên lúc bình sanh lão tử cố vô thân không anh em bầu bạn chỉ vì cha mẹ ta là con nhà hàn dã nông gia xuất thân ... quê cha ở Bích Tây, lúc còn thơ ấu lão là đứa trẻ bệnh hoạn yếu đuối, may mắn gặp được dị nhân truyền cho hai chiêu kiếm chưa luyện thành hình vì thế phải cô thân đơn độc, không môn không phái đến nay !

Nói đến đây, lão chợt thấy lời nói đã xa đề, bèn đổi giọng nói tiếp:

- Chẳng qua là lão phu có duyên gặp được một người bạn duy nhất, cùng một họ Cừu !

Cừu Thiên Hiệp lặn lội khắp giang hồ, chưa hề nghe ai đề cập đến người họ Cừu hôm nay được nghe ... đề cập đến chàng há bỏ qua hay sao ? Do đó chàng dịu giọng hỏi nhanh:

- Có phải là sư muốn ám chỉ “Thần Châu nhứt kiếm” Cừu Vô Kỵ hay chăng ?

Trường Hồng lão nhân gật gù tiếp lời:

- Phải đấy thiếu hiệp ạ ! Theo sự hiểu biết của lão phu, thì Thần Châu nhứt kiếm Cừu đại hiệp sau khi kết hôn có sanh hạ được một trai một gái, mười mấy năm về trước cả nhà họ Cừu bị giết hại, nên không rõ câu chuyện sau này ra thế nào !

Cừu Thiên Hiệp vô cùng kinh dị vội hỏi:

- Lão đại hiệp có sanh một gái nữa ư ? Lão sư phụ có biết tin tức gì không ?

Trường Hồng lão nhân thở dài ảo não nói:

- Trên chốn giang hồ hiểm ác, trên đường đi đầy dẫy hổ lang, Cừu Vô Kỵ có nói với ta lúc vào Tây Bắc là vợ con hắn bị bức hại phải tuần tiết, thậm chí đến con gái của hắn cũng không rõ hạ lạc nơi nào ... chưa dò ra được tin tức !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua như trải qua cơn ác mộng, chàng buộc miệng lẩm bẩm:

- À ! Câu chuyện lại hóa ra như thế ư ?

Trường Hồng lão nhân thở dài nói:

- Vì thế lão phu mới đoán biết tâm sự của thiếu hiệp, nên suốt mười ngày nay, lão chưa kịp hạ bút vẽ một nét họa đồ hình thế xứ Miêu Cương mà trái lại, lão phu đã vì thiếu hiệp mà làm hai việc đại sự !

- o O o -